

Van transportmiddel naar ziekenhuisje op wielen

Op een dag in mei was ik samen met een aantal mensen op een jeugdvoetbaltoernooi. Ik, als leider van een team, een vader die moest rijden met de kinderen en nog een aantal andere mensen die meegegaan waren. Die bewuste vader, een goede vriend die werkzaam was op de ambulance, zei terloops tegen mij: "Is het niet iets voor jou om als invaller op de ambulance te werken?"

Mijn antwoord, zonder na te denken, was: "Dat zou kunnen."

Het toernooi werd afgewerkt en terug op het dorp zei hij nogmaals: "Dat is misschien wel wat voor jou." Destijds stonden de mensen niet in de rij om dergelijke werkzaamheden te doen, vandaar dat ze moeilijk zaten. Enfin, ik vroeg wat dat precies inhield: als invaller. Hij vertelde mij dat hij wel aan de directeur zou vragen of die met mij een gesprekje wilde houden over het hoe en wat.

Op maandagochtend was ik net op mijn werk toen de telefoon ging, aan de andere kant van de telefoon hing de vader van zaterdag, met de vraag of ik 's middags om half vier in Goes kon zijn voor een gesprek met de directeur. Op zich best een beetje vreemd zonder op sollicitatiegesprek te moeten, maar goed het was zo.

Keurig stond ik om half vier in Goes bij de directeur aan het bureau. "Kom binnen," zei hij en we gingen zitten. "Zo," zei hij, "jij wilt op de ambulance komen werken?"